

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 118.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001308096/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

stelser for at drage Skyld og Ansvar over sig, ligesom paa Turen til Magdeburg — og dér i Krudtkammeret, — men jo fremfor alt Tvivlen, om man ogsaa kunde regne, hvad hans Fader sagde om de evige Ting, og Tvivlen om Guds Retfærdighed, og Angsten for uforvarende at komme i Helvede — — Det, der sikrest holdt ham fra Tanken paa alt dette, det var i Virkeligheden Vanvids-Rædslen: at han øjeblikkelig skulde blive gal, naar han gav sig disse Tanker i Vold. Aa, kunde han blot have draget til Rom og faaet Syndsforladelse af Paven for alle sine Synder, for hele sit Liv, — man havde jo dog sletikke gjort, hvad man kunde for sin Frelse og sin Sjæls Fred, før man havde prøvet, hvad dét kunde give. — Det var en Ting, hvori Eisenach stod tilbage for baade Mansfeld og Magdeburg: at man ikke længer levede ved denne store Landevej, der førte lige til Rom. Han havde nemlig den Forestilling, at han var bøjet af fra den i Erfurt.

Og der var noget, der var værre her i Eisenach, end det havde været i Magdeburg: det var denne Syngen for Dørene. Da han foreløbig sletikke havde noget med sine Slægtninge at gjøre — hellerikke med Klokkerens — maatte han jo udelukkende leve dér. Men der var mange flere Borgerfolk her end i Magdeburg, der ligefrem lukkede deres Døre for Kurrende-Sangerne — eller Partikel-Hingstene, som de kaldtes. Det kunde jo ogsaa godt være, at Folk her var mere overrendte af dem, men det var alligevel grimt for saadan en stor femtenaars Dreng at blive viist af, og han syntes, at han var i ringere Selskab hér end i Magdeburg. De pænere Skoledrenge blev vist hjemme her eller fik deres Underhold paa anden Maade. Han syntes, det var altid næsten ligefrem Gadedrenge, han maatte følges med.

Nu var det tillige saadant et hæsligt Vejr, omtrent lige fra Nytaar, da han kom, og til henimod første April. Og af Undseelse blev han ofte hjemme i Stedet for at gaa ud og bjærge sig noget ved Dørene, sad og sultede i Herberget og følte sig rent ulykkelig.

Om Søndagen, naar han altsaa havde Tid fra Skolen, gjorde han ofte en Runde i Byens Omegn forat blive rigtig mæt; dér var Folk mindre paaholdende, vel fordi de ikke blev saa hjemstøgt af den tiggende og syngende Skoleungdom, — og dér var der jo heilingen, der kjendte ham.